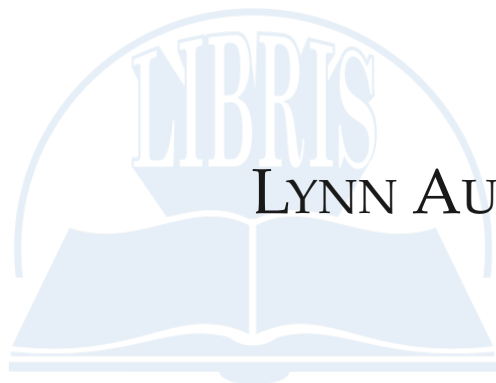

FICHELE EVEL

LYNN AUSTIN

FICELE EVEI

roman

Editura Casa Cărții, Oradea

2008

The logo for NBRIS (National Book Review Information System) is a light blue circular emblem with the letters 'NBRIS' in a stylized, bold font across the top. Below the letters, there is a graphic of a mountain range with a sun or moon rising behind it. The entire logo is semi-transparent and serves as a background for the copyright information.

NBRIS

Copyright © 1999 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
Eve's Daughters
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Fiicele Evei

de Lynn Austin

Copyright © 2008 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Mariana Bront

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTIN, LYNN

**Fiicele Evei / Lynn Austin. — Oradea : Casa
Cărții, 2008**

ISBN 978-973-8998-41-4

821.111-97=135.1

*„...căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos,
care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea
și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc,
și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc
și păzesc poruncile Mele.”*

EXODUL 20:5–6

Lynn Austin a scris câteva lucrări de ficțiune, inclusiv *Fiițele Evei*, lucrare care a câștigat *Silver Angel Award*, și seria *The Cronicles of the King* [Cronicile Regelui]. În afara calităților ei de scriitoare, Lynn este cunoscută și ca o renumită vorbitoare în cadrul conferințelor, în aziluri și în cadrul diferitelor evenimente din cadrul bisericilor și al școlilor. Împreună cu soțul ei locuiesc în Illinois și sunt părinții a trei copii.

PROLOG

1980

— Ei bine, acumă pentru ce vă bateți gura atâta? Emma Bauer își dădu seama că fiica și nepoata ei se certaseră încă de cum pășiră pe ușa apartamentului ei. Sprâncenele atent îngrijite ale fiicei sale erau acum încruntate, gura ei era adunată asemeni unui sac legat. Își ținea brațele și umerii țepeni, ținând geanta strâns lipită de ea. Emma inhală mirosul pătrunzător al parfumului franțuzesc în timp ce Grace îi sărută obrazul.

— Nu ne-am certat, mamă.

Emma chicoti.

— Ei, e clar ca lumina zilei că v-ați certat. Pe bune, aveți de parcurs un drum de doar treizeci și cinci de minute până aici. Chiar nu puteți să rezistați mai mult de-atât fără să vă ciondăniți?

— Suzanne și cu mine am venit să te ajutăm să te muți și nu ca să ne spălăm rufele murdare în fața ta.

— Draga mea, dacă tu ai putea să vezi norul acela amenințător ce plutește deasupra voastră, n-ai mai pomeni de spălatul rufelor.

— Acum fabulezi și tu, mamă. Grace îi zâmbi scurt lui Emma, după care se întoarse spre Suzanne cu o privire tranșantă care exprima cât se poate de clar mesajul: „Nu în fața bunicii.”

Suzanne își roti ochii.

— Oricum, bunica va afla mai devreme sau mai târziu. Trăsăturile și gesturile trădau relaxare și indiferență, ca de altfel și blugii ei spălăciți și bluza extrem de largă pe care o purta. Suzanne era în vârstă de treizeci de ani, însă își aruncă geanta de pe umăr pe canapeaua lui Emma și se lăsă jos lângă ea ca un adolescent îmbufnat.

— Ți-e frică să îi spui despre ce e vorba pentru că știi că bunica va fi de partea mea.

— Ba n-aș crede. Obrajii lui Grace serveau acum drept termometru pentru temperatura ei crescândă, un lucru tipic și pentru tatăl ei.

— Discuția noastră s-a încheiat, Suzanne. Am venit aici ca să muncim.

— Să muncim? repetă Emma. Ea își examinează fiica, ușor amuzată. Grace purta niște pantaloni de pânză de un albastru deschis și un pulover de cașmir ce se asorta cu lanțul din perle pe care-l purta la gât. La cei cincizeci și cinci de ani, ea continua să se mențină suplă și în pas cu moda, cu părul blond spre roșcat și cu unghii proaspăt vopsite la un salon.

— Ei bine, Gracie, sunt încântată să constat că te-ai îmbrăcat cu vechile tale haine de lucru.

— Astea *sunt* zdrențele pe care le poartă mama, spuse Suzanne cu dispreț. Perlele sunt false.

Emma râse, însă când expresia îngrijită a lui Grace nu se schimbă, ridică umerii în semn de resemnare.

— Bine-atunci, dacă voi nu vreți să îmi spuneți motivul gâlcevii, atunci haideți mai bine să bem puțină cafea și apoi să începem să împachetăm.

Grace îi aruncă cheile mașinii sale lui Suzanne.

— Du-te să aduci celelalte cutii goale din mașina mea, te rog. Grace o urmă pe Emma în bucătărie și privi în jurul ei consternată.

— Nici nu te-ai apucat de împachetat! Credeam că...

— Știu, știu, am promis că voi sorta lucrurile. Dar când a sosit momentul, mi-a venit greu să mă apuc. Am trăit aici timp de treizeci și cinci de ani, știi prea bine, și parcă mă copleșesc amintirile. Nu reușesc să fac mai nimic.

— Mamă, tu ai hotărât că vrei să te muți într-un azil de bătrâni. Tu ai spus că vrei să ieși din oraș și să te muți mai aproape de mine și de Suzanne. Am dezbătut subiectul cu luni de zile în urmă.

Emma acoperi mâna lui Grace cu mâna ei.

— Nu m-am răzgândit, draga mea. Ci doar regret aceste pierderi – vechiul cartier... toți prietenii mei...

— Nu-mi place să apelez la clișee, dar vei avea o duzină de alți noi prieteni cât ai clipi din ochi. Întotdeauna oamenii roiesc în jurul tău, oriunde ai fi. Stephen te consideră un adevărat magnet.

— Ei bine, dacă nu mă descotorosesc de o parte din toate vechiturile astea, nu voi avea suficient spațiu nici măcar pentru mine în noul apartament, ca să nu mai vorbim de mulțimile de oameni.

PARTEA ÎNTÂI

POVEȘTEA LUI LOUISE

1894–1904

CAPITOLUL 1

VALEA RINULUI, GERMANIA, 1894

La început, păru a fi un Crăciun ca oricare altul, cu râsete ce răsunau prin masiva locuință a fermei tatălui meu, la care se adăuga și aroma fripturii de găscă și a ștrudelului cu măr. Eram din nou acasă, petrecându-mi Crăciunul cu familia mea după ce în urmă cu doar patru luni devenisem doamna Friedrich Schroder. Surorile mele, Ada și Runa, veniseră și ele cu familiile lor, iar fratele nostru Kurt, care lucra pământul cu tata, trebui doar să străbată câmpiile de la gospodăria lui, împreună cu soția sa, Gerda, și copiii lor. Emil, care încă locuia acasă, țopăia în jurul nostru asemeni unui cățeluș, fericit la culme de a vedea casa înțesată cu cei dragi încă o dată.

Am petrecut întreaga dimineață în bucătărie, bineînțeles, ciocnindu-mă nu o dată cu cele trei generații de femei ale clanului Fischer în timp ce ne grăbeam să terminăm de gătit cina. Țâncii se legănuau pe șoldurile surorilor mele sau se agățau de fustele lor în timp ce lucram, adăugând miorlăielile și smiorcăielile lor la zgomotul oalelor care se loveau și la ceainicele puse la fiert. Mă distram de orice zgomot sau moment mai haotic în timp ce stăteam la masă și curățam cartofi. Cele patru mile de pășuni, teren agricol, păduri care se întindeau între ferma tatălui meu și noua mea casă din sat nu au reușit să rupă legătura care mă unea de aceste femei. Această legătură era a celor trei „k” – *kinder*, *kuche* și *kirche*. Cele trei – copiii, gătitul și biserica – defineau viața oricărei nemțoaice care se respecta. Ca toate celelalte femei din familia mea, mi-am găsit rostul, identitatea în ele.

– Riscați să vă aplic una cu lingura asta de lemn, îi avertiză Ada pe cei doi copii care fugeau cât îi țineau piciorușele prin bucătărie împreună cu verișorul lor, încercând să fure un castravecior dulce din farfuria de pe bufet.

– Oh, mai lasă-i, spuse mama. O mușcătură mică nu le va strica apetitul. În plus, e Crăciunul. În timp ce mama ținea tava cu gustările ce fuseseră puse deoparte pentru a nu fi la îndemâna lor, mă

minunam în gândul meu cum din femeia care crescuse cinci copii într-o disciplină exemplară și înțesată de reguli, se schimbase într-o cu totul altă femeie, odată ce devenise acum bunică.

— Atât pentru acum! Nu mai veniți în bucătărie! strigă Ada în timp ce copiii fugiră din nou, lingându-și cu nesaț degețelele lor de zeama aceea dulce. Cel puțin bărbații au bunul simț să stea afară și să nu ne încurce, mormăi ea.

— Unde au dispărut cu toții? am întrebat eu.

— Sunt în salon, răspunse mama, discută despre politică și prețurile legate de produsele agricole, bănuiesc.

Runa clătină din cap.

— Nu o crede, Louise. Ei sunt acolo fumând trabucuri și bând schnapps. Și pariez pe cât vreți voi că îl învață pe Friedrich al tău toate obiceiurile lor proaste.

— Oh, spuse Oma, eu l-aș duce repede acasă, dacă aș fi în locul tău, Louise. Toată lumea râse. Tachinarea lor era prețul pe care îl plăteam pentru faptul că eram cea din urmă căsătorită. Și acesta era doar începutul din porția ce o aveam pentru ziua aceea.

Bunica mea, Oma Fischer, prezida în această bucătărie plină de femei, ochii ei cenușii luceau pe chipul ei ridat, o șuviță de păr alb ca de lână desprinzându-se de sub agrafele ei în timp ce trebăluia în jurul cuptorului încălzit. Ea termină de gătit friptura de găscă pentru masa de Crăciun; închise ușa cuptorului, apoi se opri în dreptul mesei pentru a mă mângâia pe obraz. Adoram atingerea mâinilor sale catifelate, moi. Ele miroseau a scorțișoară și cățel de usturoi.

— Ce frumoasă arăți azi, *Liebchen*, îmi spuse ea. Și atât de matură cu părul prins în cocul acela franțuzesc. Niciodată nu m-am considerat frumoasă până când Friedrich a început să îmi spună că sunt. Și chiar dacă aveam nouăsprezece ani și eram căsătorită acum, rareori mă consideram că sunt o persoană matură. Oricând îmi studiam chipul în oglindă, sperând să văd o femeie care stă și se privește, eram întotdeauna dezamăgită să descopăr acolo chipul inocent al unei tinere, cu pistrui pe nas și buze care se bosumflau asemeni ca ale unui copil. În locul unor obraji lungi, slabi după care tânjeam, obrajii mei aveau gropițe și roșeau asemeni unei școlărițe atunci când zâmbeam.

Oma se aplecă să-mi sărute fruntea.

— Ce te face să strălucești așa și să ai zâmbetul acela dulce?